

עין משפט
דין

קרי:

אלא למאן דאמר שני-למאן כי...
דרכא דמדינה דאמר וכו'...

עין משפט
דין

כל הבשר פרק שמוני חזקין

באן פירש לך הכוזב שגזר זה עמוס היה...
בשם עף עזר נהמה מלמעלה...

עין משפט
דין

מסדר הש"ס

לעור הש"ס
מסדר הש"ס

עין משפט
דין

כל הבשר פרק שמוני חזקין

ומר אמר חדא ברי' מ"ד לוקה קאי...
ומ"ד לוקה קאי פלמיה דלם לא...

עין משפט
דין

קרי

ביון דעל לילה לא לוקי...
ביון דלכאול לוק לילה נמי לוק...

עין משפט
דין

R. Simon

B14

1

עין משפט
דין

ואף אם נתקן כמילוק הר"מ בין שמעשו חריב או ברוחם לאכול עם גבינה לבינה עלמו שלא לחפור בו כלל מיהו יצ"ל דחזו בליטמו מרוצה ויש חשש פליעה קלמ' . אך ס"ל מרס"ס אחר מ"ג דגם לחם חסור לחפור משהו לפיכך דכל זה חששה בעלמא לחמילה ובריעבד אם קיימו היטב ומחמיה קרום עליו משמע ל' דאכל אם נענו יפסו וספק בו מותר בלא חסרה כמ"ס הרשב"א בחושיו דף מחמילה שרי מיהו כ"ז בלחם אכל לחפור גבינה עלמו גם ס' כמ"ס יונה גלך קאמר לחם מותר בלא פליעה ע"י נעילה חסור והשנים הוא פשוט דכה. כתב הרשב"א דכל דין לעשות ל"ע בר יצ"ל לחמילה כחן דאיש לאח דחסור להקים חסור לזמן בקיעה של היקר לזמן שמה יבשם חששו בעלמא גא לחמילה מותר . והט"ז אסכים לזה מלשוןיו ח"כ האריך יתוסף בו גבינה שמה יבשם ולא אך כח על העטם דל"ע בר יצ"ל לזה דדוקא דבר דכספין לא חיישינן לזה ועיין מ"ג שם לקמן יתבאר אי"ס פליעה כלל וכ"כ כמ"י דהשעיה אינו מפלגת כלים וחינו אך מחשש מה ש"צ זה רק לחמילה ולא החמירו בשרי קב"ל גם בספן אל חסור לכשתמש עליו שמה אלא בספן של חסור הו' מבשר לחלב עלמו אכל לחפור ישנה וישתמש שמיני מכ"ס כב"ד לזה בדיל מיעים יוסר פה לאכלו חר"כ עם גבינה לא חששו לזה . ונראה דס"ל כיון שאין לו תקנה בטעמא גם כחן חסור דהא כחן ג"כ אין משום דבשר מ"מ ע"ל לא כחשש הר"ע מ"ג בשרי בלא"ח אלא דלחפור גבינה צריך נעילה וכ"כ בשמו לא יבשרו וקויק סכין אחר לבשר והלכך ויורב י"ס כמדרכי וכו' וזמתי לא כתבו יוסר רבמה דגם לחפור לחות שמה ישתמש בו במתינו ועיין מ"ג כמ"ס ס"ל לחם לאכול עם גבינה צריך נעילה וע"כ דבשר ח"כ וכו' ע"כ ג"כ שש פליעה לא יחא ל' וע"כ דמשלקין בנ"מ ישתמש בו במתינו כה"ג מו' כו' יצ"ע בר יצ"ל לך מותר אכל הש"ך פירש דבריו על דעתו כמ"ס דלחפור גבינה לחמילה ע"י נעילה ודוק אך המנהג לחמיר גם כהו' . אמור גם ע"י נעילה רק לחם מותר ע"י נעילה . והנה וממנה שראויי בטמא' שהאריך בבאן בדברים שאינם גם הוא לא מחשש פליעה משהו מנעטם לחפור לגרום וכן עוד אינם חסרוניס לא כיוון יפה בבאן על כן כ"ע בר יצ"ל לחמילה אך ס"ל דגם לזה דיונו כמו ספין בחריטיו . ולשון חס"ח שם יצ"ע דמנה מיהו אם קמו ספין חמילה היטב ונענו בקרקע קשה מותר לחפור בו פת בו וכ"כ בסעיפים שם דהכתי ל"ל לכל שעתה נעילה מה צריך לקחתו מיד חמילה עיין כב"י סי' קכ"ח מיהו דבריו ברמ"ה כחן מחוקים :

פרוש האריך הלכות בשר בחלב סימן צ

(א) כמכל בו חסור מדברי סופרים . היינו גם כהמל (א) המכל בו . הגם אין מפורך להאריך כחן בבשלת בעלמא דגם שפ"ו שלא פירש סתלב לא נקרא חלב שישנו הפוסקים ז"ל שכבר נזכרו יפה כמב"י ז"ל עדיין מ"מ לבי בשר חסור גם ע"י גורו ועיין בארוך : אך ראוי לבאר קלמ דברים מה שלא נזכרו יפה מותר בבשלת חלב שמוסע בו . ומעטעס זה כמב"י ויש מפורך בזה בכלבס זו . סנה שישות רש"י לכתב גם חס חינו וזה לאכול צ דיעי כחל ובו ד' סעיפים : מהכח לאו בכלל חלב היה עדיין אך לחמיר שמיים זה כמ"ס כמ"י פ"ו וכן פרמ"י נקרא חלב מבוטח על חמילמו שמיים מחדורייתא מותר אך ללקוח ולא על בשולו דוקא חסור עובר אכל חסור גם ממנה שבישול ג"כ :

עדיין לא גזרו בו וכל שגזרו אין חילוק בין המכל לבשר חסור ואין סקולא לגבי המכל וזהו יצ"ל עדיין דלה נקרא חלב שכן כתב על הא דלמדין כמל שבישולו בחלמו מותר קיעה שבישולו בחלמו חסור פ"ע זה פנוס במעיו חס אינו כנוס במעיו ח"ל זה פנוס במעיו ונשפול מרדי סכמה חלב היא וכל אינו כנוס במעיו שלא יצא מדרי שפחה בתי' וגא' יאסוף חלה מונבלע בבשר הוא ולא בה לכלל חלב ומיהו לכחמילה בעי קריעה מדרבנן עכ"ל וכ"כ לעיל בד"ה אינו עובר עליו ומותר ח"ל אינו עובר עליו מחדורייתא ומותר לחמילה בחמילה עם בשול וגא' חמירין חסור מיהו מדרבנן דהא חפילו סתמו ממנו ונלא חמירין לקמן חלב שמיים דרבנן וכו' כיון שמונבלע ולא פירש חפילו חסור דרבנן ליכה עכ"ל . והיינו ח"י קוי חסור מחדורייתא גם חסור ש"לא ס' ראוי לגזור מדרבנן כגם שלא בה לכלל חלב עדיין אכל כיון שגם חסור לכלל חלב אינו אלא דרבנן לך קודם שחא לכלל חלב לא גזרו . והא דמקורט ש"לא לאו בכלל חלב הוא כפר כתבתי כמ"י פ"ו דמוסבן מן מהא דממטין חלב שמיים וז"ל גם קודם ש"לא כוי חלב ח"כ לא חמילה חלב שמיים כלל . וכו' צ מלינו דגם דכ"ז שלא פירש לאו דס הוא והגם דגם מה שכתב בה במקום אחר גם בפנים בכלל דס וכו' . יאסו שכותב בה קלמ מ"מ לאו בכלל חלב הוא . וראויי בחו"ס כלל י"ס דין ח' שכתב גם כן . מה שכותב בה בכלל חלב שמיים הוא ונלא חס קודם כלל מדרבן דחין זה דעת רש"י אלא גם כשלא קרע כלל שלא פירש מיהו זה ח"כ דח"כ חמיה כוי חלב שמיים כלל מדרבן דחין זה דעת רש"י אלא גם כשלא קרע כלל נענו לאו חלב הוא אלא לחמילה בעי קריעה וכו' . הראב"ן והמילוק כיון דגם קל להבין דגם חרדבה עיקר בריותו היה שלא יצא לחון וכו' עיקר מות שבעל ח' והגם מנה בו ח"כ כשפורה חסורה חסר ממני שהיה הוא שפסו היה כדס כמנאל כהכל וכו' וכו' . כה"ג דגם חמירות ונלא מה שאינו בשין כלל ואינו נראה זה עדיין לא בה לכלל דס אלא בכלל הבשר ער שישותם לעמו שיקרא דס אכל חלב עיקר בריותו לנאח לחון לך כ"ז שלא יצא לאו בכלל חלב

מירוש האריך הלכות בשר בחלב סומן צ מירוש האריך

אמריקן משריק שריק זלח ברס כמו דאמריקן ברוך ק"צ
 גבי כבלה דרב עומה מ"מ כיון דאנו אלא מדדכין לא
 קשו ליה כיון דתחמילת לא ה"י בכלל חלב וגם אה"כ
 אינו מחמסם לביית קראו בשם חלב קודם שבלע וזה
 נראה כוחת רש"י צ"ל כע"פ שלא יא' מדיי תבססו במי'
 ולא חסוף היינו שאסו"ה חסוף ה' כבר חלב חלב השמח
 דנה אחר שיוצא אינו מחמסם לביית נקרא חלב דחאי
 ששכל לרש"י לי סא"י ומחמת זה נראה ברור דאין שום
 חילוק לגבי"י צ"ל בין אס ללאו לבר או עס בשר אחר
 דאס ה' אסור בבשר אחר מחמת שהחלב עופל עליו
 ראוי גם הכהל לביית אסור כמו דאמריקן בני רב שעת
 דנחל גרתי גרתי חד געי דילמח פירש תהמו יצא ובלע
 סאי גיבא זק שאל פירש רש"י דבר על הא דחמלי עליו
 גיבא ומחמת סאי ככל על דלפניו דסוף בקרוב עליו
 בלא טיקה כותל לתחמילת ודיעבד בלא קרוב כלל -
 והנה בחוס' שם תקשטו אמאי מותר מחת' הבשר הא
 שומן הבשר טעוף על הבחל' והא דלא תקשטו אפאי
 מותר על הבשר דייעבד דסא החלב עופל על הבשר
 ולקרוהו סא עלי וניסול דסא ומעטס זה דסו פרס"י צ"ל
 לתחמילת וליכא למ"ד דאסור צ"ל לשיטתם חלב לשי"י
 צ"ל כנס דסא' בשר לאסר הנה דלא פירש חלב כלל מ"מ
 כללי הא לא חספו גם לחמלב שטעוף על הבשר דייעבד
 כמ"ש רשכ"א במ"ה טעטס כיון דדרך הגבירם בעלמא
 היא ולא יתיב טעמא כולו סאי לא מורי כמו כן לא
 חספו להא דכשומן טעוף עליו גם לתחמילת והסוף שם
 כן לשיטת הר"ס צ"ל תקשטו דסוף משה עלי לביטול
 כמ"ש שם דמותר מזה דמותר לשבלי בקריה לתחמילת
 אחר קרוב ועיסה כדברי הר"ס הך כתבו דלא מניעו
 שרי"י חילק עליו בזה ומ"ס דסא שרי הבא ב' מור
 לדברי הר"ס חלב לרש"י ע"כ גלה מוכח מבאן דסא סא
 מתקין בין עלי לביטול - גם ברור דכל הקולות אלו אינו
 אלא בחבל כיון שלא בא לכלל חלב מקודם וגם כעת אינו
 ניכר עלעטו להדיא חלב אס חלב שמועה אחר נטעף
 על בשר או אף על החבל עלנו צללי אין שום קולא
 בו והאחר ככל בב"ס דרשין כ"י אדתי לך שיטות
 רש"י צ"ל:

אבל החוס' צ"ל יש להם שיטה אחרת דהם אינו ממלקים בין קודם שפירש החלב או אח"כ ונראה

דס"ל דכמו שגזרו על חלב שמיעט כמו כן ראוי לגזור
 גם כשלא פירש החלב כלל אך חילוקו הוא בין החבל
 עמנו ובין שאר בשר דהכהל כיון שאינו משתנה עמנו
 אף אי קבל טעם מחלב זה יוסר עמו שרי מקודם לא
 מורי עליו מח"כ שאר בשר כיון שמשנה עמנו מחמת
 זה החלב לכן חו גזרו בו חוס דהיא חלב שמישה אנו
 שאר בב"ס ומעשה גם החבל עלנו כשנשכלו עם הבשר
 חוס שיש ב' והאין הבשר מתקבל עמנו מן החלב מ"מ הא
 נהגם בו בשר אחר והואו בשר לא ה' בו טעם חלב
 מקודם ועכשיו שמישה מתקבל עמנו חלב והאחר חו בשאר
 לעולם אסור כמ"ס ברוך צ"ל וכמו שהבשר נאסר מן
 החלב כמו כן פשוט שם החלב נאסר מאי הבשר חוה
 מוחמס במ"ס דר"ה סא' לקריה צ"ל וטעמא דהמירור -
 בה עס הבשר לפי שטעם החלב נכנס בבשר ומשנה
 עמנו כבשר וי' בו טעם בב"ס ולכך מורי חמסין ובשארין
 בשר עס החבל אע"פ שלא קרע כיון שקרעו קלת מותר
 לתחמילת דאין החלב בעינו עוד כחל כמו שרי מקודם -
 והע"פ שילא מורו ונבלע לא מורי בו מחמסין כיון שאין
 עס בשר אחר ולא נשמה עמנו של כחל מחמת בלועו ו
 וזה אפי' לביטול בב"ס ובריעבד מותר גם כשלא קרעו
 כלל עכ"ל וכוונתם מנורות כמ"ס דביש שאר בשר כיון

נבלע בדרך הלבו דודאי גם רש"י צ"ל מודה דלא
 שריא מדרבנן הקילו בו דל"כ הא חלב מעשה נפל
 לקריה אחרת לא יאסור חלב על גוף החבל לא קשה
 לי אמאי אסורה כמ"ס בחוס' עס וע"כ דרש' משהטעס
 מפני שחמסר מרבבך שנקבס בו א"כ מתי קשה לי אמאי
 אסור קריה אחרת וע"כ דהיא כמ"ס בס' מ"ט מ"ק
 מ"ה דכיון דאין החלב מוטבל בכל החבל וזלח עומד
 בטומות שבו ואין גוף החבל בולע יותר משאר הקריה
 לא שייך בו לומר טע"כ כמו ביבש וע"כ - והאך חסמ"ג
 ס' קמ"א קמ"ג שבכח הטעס דכחל מן המנין כיון שהיא
 עמנו עיבר היא וגם חלב שמישה דרשין חלב היא עלמיה
 חסורה משום דער שלא לטעוק נמנה הקריה עמנו בו
 וז"ל לחוס' מפני שטעם גומים גומים - היינו לאחר
 דאמריקן כחמסיות נבלע שויה רבין אמאי לא אורסת
 בס' בר מינה מה כחב כיון דאינו אלא ממחמה חלב שמישה
 אפי' קודם דירעיין מזה ע"כ חוס דהיא אסורה ע"מ
 אינו נעשה נבלע מעטעם שבתמי - וכל זה קודם שפירש
 אלו יש חילוק בין החבל לשאר בשר חלב שמישה ג"כ חו
 שכבר נקרא חלב וחכמים מורי על חלב שמישה ג"כ חו
 אין ראוי להוליא החבל משאר בשר וגם היא נאסר לכן
 אף חס בשבלי לבדו אסורה לעמנו כיון שחמלב יונח
 ומור ונבלע זולת כלי מותרת כיון שמה שיוכל נופל
 למטה ואינו מחמסם ממנו כנס ש"ה שלא יא' קלת
 נבלע בדרך הלבו דודאי גם רש"י צ"ל מודה דלא

חלב סאי - מינו חוס דלרש"י כ"י שלא יא' לאו חלב
 היא כ"מ צ"ל דזה דוקא לגבי החבל עלמנו כיון דכחל
 בשוה היא אינו ראוי לגזור עליו חוס בב"ס חלב לגבי
 שאר בשר חוס שלא יא' מ"מ מורי עליו חוס בב"ס משרי
 ברוך צ"ל בני הא דאמריקן חבל בס' וכל מן המנין אחר
 ה' ימקו ב' וכל עמנו אסור כתב ח"כ ממני שהבשר
 נמן בו טעם והיא לא נקו טעם בבשר מפני שמועט היא'
 וכן בני הא דאמריקן שם כיון דאמר ה' ימקו וכל עלמו
 אסור שויה רבין כחמסיות ככל ח"כ מפני שחמילת
 נאסר מר שלא לטעמך משנהה הקריה בו טעם מיר
 נאסר וזלח שויה רבין כחמסיות איסור סיהא לעולם
 אסורה דאמריקן במחמסין וזמן שמכירה כו' עכ"ל והא
 כ"י שלא לטעמך עריין לא פירש ולא בכלל חלב היא
 ומה שפירש מוחבט מיר וע"כ דלגבי שאר בשר גם ע"כ
 מורי וזה היא דודקס לן ה' ימקו שיכא שאר בשר נאסר
 גם מחלב זה כמו דאמריקן כיון דאמר ה' ימקו ב' -
 מינו עכ"ל נראה דלרש"י עכ"פ לאו מדין גמור הוא כמו
 חלב שמישה אחר שכבר יא' דל"כ תקשה הא לרש"י מין
 במינו לא בעל ובסוף כ"ה כתב רש"י כן גם צמח שחמסר
 מממת בב"ס דרשין ע"כ גבי קריה שנתמנה בעורה ח"כ
 כאל אפאי בעל בס' דהא הבשר שנקבס חמסר ממנת
 בב"ס ח"כ יהסור חו שאר הקריה במשחו כמו דאמריקן
 ברוך ק"ח חלב נבלע היא אע"כ דלאו זה מדין גמור זלח
 מנורה בעלמא דבאמת לאו חלב היא עריין לקי שפיר
 אינו אסור אה"כ במשחו כמו דאמריקן ברוך צ"ל ע"כ
 שאפי ליר דיעשה בעלמא סאי - והא"כ מלמתי מחזשי
 הרשב"ה צ"ל שביח דחוס' קפא כיון דשויה מחמסיות
 נבלע אמאי אין לריבין ס' בר מינה והיטו בחימה כתב
 ומירו כשיש עס ס' אין מן החימה מפני מנה לא אמרו
 מע"כ ואורסת כל החמסיות מפני שכן מניה דמחל בחבל
 לא חמסירו כ"כ מפני שאינו אלא מדבריהם דחלב מישה
 אונס דבר מורה ח"כ ר"ל ברבין דמין במינו בס' עכ"ל
 מינו לרש"י כ"ל כמ"ס בס' ח"כ א"כ לומר אלא לגבי מין
 במינו חלב להא דאמרי' בחמת לא נעשה החבל נבלע
 לרשמו דקרינו צ"ל גם בשאר אסורין חמפ"ל והפטר לטעמו
 אסור ח"כ כיון שבלע החבל מהבשר שחמסר אמאי לא
 נעשה נבלע בעמנו ולכפי ס' בר מינה ח"כ לומר מחמת
 שריא מדרבנן הקילו בו דל"כ הא חלב מעשה נפל
 לקריה אחרת לא יאסור חלב על גוף החבל לא קשה
 לי אמאי אסורה כמ"ס בחוס' עס וע"כ דרש' משהטעס
 מפני שחמסר מרבבך שנקבס בו א"כ מתי קשה לי אמאי
 אסור קריה אחרת וע"כ דהיא כמ"ס בס' מ"ט מ"ק
 מ"ה דכיון דאין החלב מוטבל בכל החבל וזלח עומד
 בטומות שבו ואין גוף החבל בולע יותר משאר הקריה
 לא שייך בו לומר טע"כ כמו ביבש וע"כ - והאך חסמ"ג
 ס' קמ"א קמ"ג שבכח הטעס דכחל מן המנין כיון שהיא
 עמנו עיבר היא וגם חלב שמישה דרשין חלב היא עלמיה
 חסורה משום דער שלא לטעוק נמנה הקריה עמנו בו
 וז"ל לחוס' מפני שטעם גומים גומים - היינו לאחר
 דאמריקן כחמסיות נבלע שויה רבין אמאי לא אורסת
 בס' בר מינה מה כחב כיון דאינו אלא ממחמה חלב שמישה
 אפי' קודם דירעיין מזה ע"כ חוס דהיא אסורה ע"מ
 אינו נעשה נבלע מעטעם שבתמי - וכל זה קודם שפירש
 אלו יש חילוק בין החבל לשאר בשר חלב שמישה ג"כ חו
 שכבר נקרא חלב וחכמים מורי על חלב שמישה ג"כ חו
 אין ראוי להוליא החבל משאר בשר וגם היא נאסר לכן
 אף חס בשבלי לבדו אסורה לעמנו כיון שחמלב יונח
 ומור ונבלע זולת כלי מותרת כיון שמה שיוכל נופל
 למטה ואינו מחמסם ממנו כנס ש"ה שלא יא' קלת
 נבלע בדרך הלבו דודאי גם רש"י צ"ל מודה דלא

דעל בשר אחר גורו ממנה דשמשו עמנו מחמת החלב
 מליאלא גס בחבל אסור מפעם הי"ל אבל כשאין שם
 בשר אחר לא נאסר החלב עמנו מחמת החלב כיון שאין
 משמשו עמנו מחמת בלועת החלב גס כשזולא וזוהר
 הסוסי' דל"ל חיפשא טעמם הבשר נכנס בחלב ומסמייע
 מנה שכתבו מיד אחר זה וכן מנה שכתבו לעיל בדי'ה
 חיו עוכה עליו ומותר ממנו טעמם הבשר נכנס בחלב
 וכן אינו דכוס' כאן עיקר הדבר אמרו מ"ש שאל
 בשר מחלב עמנו ולזה הולריו לומר כן ועיין בת"ה
 סי' קפ"ב שכתב ימי וז"ל דלך החמירו יותר עם בשר
 אחר מפני טעמם החלב שבחלב משתנה מחמת הבשר
 כאחר משא"כ בלא בשר אין טעם החלב משתנה מחמת
 זה דגם טעם בשר בחלב כעטם החלב וגם לרש"י חמור
 מחמת זה עם בשר יותר מטעם זה עכ"ל ופי' הכרחיה
 דר"י לו הדינא כמ"ש אמר"ם וכן ראה תוס' סי' ל'
 וע"ש יעשו בדרשב"ה בחזונו מבוחר כמ"ש וז"ל וע"מ
 דמילאלא דצפ"ע שני ובהדי בשר אסור משום דכיל
 עמנו אין טעם החלב יכיר בו ולא חיי לחלוטו בדי'
 אבל טעמו יכיר בבשר ואמרי לאתוסי' בבשר דעלמא
 דאסור מדאורייתא עכ"ל וכן ר"י וז"ל דבשמה מבשלו
 עם חקיות אקרות מקבלים טעם ממנו ולדס טועם
 בכס טעם בב"ה ובשאריו חוקרים בחלב אבל כשהיא
 בפ"ע בין שקריתו לא קרעו עמנו שיה ודבר ידועה
 שטעם חלב שבו מעמנו הוא ומש"ה שרי עכ"ל י' מישו
 בבור דגם לחוס' אין כל הקולות אלו נאמרים אלא
 בחלב עם החלב של עמנו שלא פירש מקורו ממנו לכך
 גס בבשול ואף בלי קרע שהוא כמ"כ אין יכיר פרישמו
 כיון שמקורו לא פורש ממנו וגם אה"כ אין יכיר פרישמו
 להדיא אלא נוסף ביחד עם שונם החלב להחשם שחור
 ובלע ממנו לא משא' ממנו מעטם הי"ל אבל אם חלב
 שחוקה אחר מפל עליו ואף חלב מחלב זה שלא ממנו ע"י
 קרעו וטויה אם חמור ובלבד כי פוראי אין שום קולא
 צו רדעו ממנו ככל שיה אסור דמ"ש הנהיה דלכל
 שחוקה משאר הדידות וכן לא מלינו שיה שום קולא
 בחלב שלא יאסור מחלב שחוקה ולא חמורין הקולא בחלב
 אלא משום דחיו כיום במעיו חיוט שכן היה צו ממיים
 כמו שפירש רש"י ז"ל וזה שפירש ז"ל הכי פירש"י על
 דברי המחבר כאן הנה שם בשמות המזון ודוק ל' :

הרי שרא ז"ל מ"ל נמי בשמות המז' דהכל
 חיו נאסר מחלב עמנו כשבישלו לבדו :
 ובעטם אסור החלב כשבישלו עם בשר ויש סי' פס'
 שפירשנו הביאנו מה דבשנה נכנס בחלב מ"ל במ"ה
 לא נאסר מזה דבר בבית ר' שער אי בני הוא דבול
 כס' וכל מן המנין והוא דאסור קרירה אהרת כתב
 הטעם מפני שלא יא' חלבו פירין ולכך מנערק לבטל
 כיון שהיא עמנו בשר ובה דלס נפל החילה לפחות מ"ע
 שאסר ככלי מסמכרא שכתב עמנו ז"ל שהרי בשאריו
 ככפ"ו וכן ל' דבריה הכל נעשה נבלה לעיקר עיקר ששים
 ואין החלב מן המנין עכ"ל ופנה כיון דמ"ל נמי דליו
 החלב נאסר מחלב של אי' פס' ה' מ"ל נמי דע"פ
 נאסר החלב משאר בשר וכן כיון ל"ס אי' נאסר הבשר
 ואסור כחלב כמ"ש ה"י' ה' חיו חלה כמו שאר
 אסורין ואין כאן גבוי החלב עמנו אסור בב"ה ויהא
 סי' דבשאר אסורין לא חמורין מע"ל : וגם אפטר לסומן
 כתב במשנה"ב סס הא דאסוריה מחמת החלב שבה גס
 דלחיו להמירי וזהו משאר חקיה כגלוע מאסור
 כיון שכתב דליו ללוח ממנו ע"י קרעיה וטויה אי' כ'
 שכתב עומדת בפ"ע ומפירי ממנה ונס עכשו שמנבל

מסתמא נסתת ממנה כל החלב והתפ"כ אסורין אויה
 חטו שאר חקיה בבלוע מאסור וזה דלמדין כחוקות
 נבלה שיה דבן חיון חקיה בבלוע מבלה שאו אין
 האסור ואלא ונאסר ממנו דל"כ מלי' הבעלה באוליו
 ולכן גס אסור קרירה אחרת מחמת דשבינו חיליו לא
 יאל החלב ממנה ונאסר שם אי' לפירש"י ז"ל שויה רבין
 כחוקות נבלה מפני שאסור בחמילה עד שלא נעטמק
 משמנה הקדירה צו טעם מיד נאסר עכ"ל הרי דהיא
 פ"ל טעם אחר במה דאסרו החלב עמנו ויכרח ל'
 בבור דהיא לא ניחא ל' בטעם זה דכיון דל"ל שלא פירש
 לאו חלב היא עדין אי' גס מבשר אחר חיוי שלא יאסור
 אך ה' דלסורין ל' היא כיון שאסור בשר אחר עד סי'
 ממנו אי' נאסר בבלוע בו היסור והם נאסר חמור נבל
 להחיר גס שאר חקיה בבלוע מאסור כשכל לקרירה
 ומנבל לכך אסורין גס אומה וגם אסור קרירה אחרת
 אבל נוס' החלב עמנו לא עשוייה נבלה מחמת זה כיון
 דגם שאר הקרירה לא נאסרה כעם מחמתה וגם נוס'
 החלב הא מופירי ממנה ודליו ה' ללוח ע"י קרעה וטויה
 די אם עשוייה רק כחוקה שבלע בה אסור אשר אין
 היא עמנה נבלה אבל היי שאין ל"ע נדה אי' כמו
 שאסר שאר הקרירה ונעשה כל הקרירה כבלה מחמת
 בשר בחלב כן ראו שגם היא עמנה נעשה נבלה מחמת
 זה ושוב אסור קרירה אחרת עד סי' בר מיה כן ל'
 בבור דעמו וזו"כ מלאחי גס להו"פ שדינ' לך הנה
 בזה אך לא נאסר לו הדברים כמו שכתבתי לך הנה
 בל"ע וע"ש ונראה דלוא דוקא אם נבלה בראשונה לפחות
 מ"ע דה"ה אכפלה בשני' לפחות מ"ע כיון דלסורין
 כל הקרירה מחמתה ונעשה נבלה כמו כן גס החלב
 עמנה ושוב אם נבלה לבלעית לריבין סי' לבר מיה
 והרשב"ה שכתב שם דלס נבלה בראשונה לפחות מ"ע
 עיקר דינו אחי לאשמעינן דבגמרא לא אהרה אלא
 נבלה ל"ע אי' מילול דה"ה בשני' ג"כ כן היה כיון
 דשבינו ל' חיליו לא יאל חלבו ממנו כאשר היו מחמילי'
 והנה ה"ה בין שאר הטעמים לטעם הרשב"ה מבוחר
 היא אי' חמורין דבשאר אסורין לא ל"אז לשאר הטעמים
 גס אם נבלה מחמילה לפחות מ"ע כיון דלא נאסרה
 אצל אולת מחמת שאר הבשר שאסר אי' כיון לנבי
 יאכל שאר אסורין ולא ל"כ ותנערק גס היא משא"כ
 להרשב"ה מישו הא חיון קומ"ל בכל אסורין ל"כ אי'
 מילול גס לשאר טעמים כן היה אך מ"ה ל"כ גדולה
 לנבי חר"ל שאם ינחא כעטם הרשב"ה אז כיון דנאסרה
 מחמת בב"ה גס היא חר"ל אבל לשאר הטעמים גס
 דנעשה נבלה מיה חר"ל לא חמורין גבי וזה אי' נעשה
 בשמות שאר הסתקיה אבל לשמות רש"י ז"ל אם יש
 בלחמיה ל"ע גס שאסוריה מ"ה לא נאסר חר"ל כיון
 שאז לא נאסרה אלא מחמת שער שלא נעטמק נאסר
 הקרירה טעם בה אבל כשפלה לפחות מ"ע שוב הרי
 גס חר"ל :

הרי ז"ל יש לי שיטה אחרת בזה . דהנה גס
 שבשמות דכל כתב הנה דנבלה לפחות מ"ע
 נאסרה הקרירה ואסור החלב מ"ה גס סי' דלחורה נמי
 משאר בשר בשמנה בחלב חסם חס' פס"ל נמי שאין
 החלב נאסר כשבישלה בפ"ע שגבי חמיל סוחי בישרא
 כתב דגם דשומן הבשר נכנס בחלב מ"ה חקילו בקר
 כיון שאין טעם השומן יכיר בחלב ונאסר מ"ה חקילו היה
 נעלמו ממנו דככ"פ וכתב דליו להביא חיי' מכלן לחמור
 כתב שלאזו בלא קרעה בסכין סי' עליו מיקות בשר עכ"ל .
 הרי דמ"ל דלחור גס נאסר אחר שכתב בו זה חרחה
 שכתב"ה ז"ל בבית ג' שער ד' גבי גליית החלב לא
 כתב כלל מנה דשומן הבשר נופל עליו אלא על מה
 דמותר

א

בית רבועי שער האשון הבית תורת 22 בית הקני

אמ"י שא"י שם' פרק התעורבות אמר רבה אמור רבנן כנגד כל האמור ומעמי עמיא אמר ואלא דרגיש בן מעם האימור סמיכין עליו ברעו שיש' כנגד כל מה שפלים' כנגד אמר משעין' ככלו אל' בשאון שם' אמר לפעמי' כבר כואני שאמילו סמי' עמי' שאינו אמו וכי' למעמי' אם אומר כמסות' לפי תומו נאמן' אלא' שהאמן ובין נאמן' ליעולם חוקק אינו נאמן' כפי' שלא יקלקל' אמורתו וי"א שאין סמיכין אל' על האמן' הבין דמסות לפי תומו' כבר באמרי' מאכלות שדבמל' אמר' לשכלו בקדיה עם' אשר עי שקיעו שני' ועיב ועתי כבול' שני' ד' עמי' ובמל' משעין' אותו' ר"ל הקלו בו פעי' שאמור' סמיכין גם הם' צריכין ס' אל' שהתבל' בעצמו ראי' לחושבו' ממינו רפי' מפני שרוא' עמו כשר הוא' כ"א' בשתכשל עם' הכשי' אבל אם נחבשל ביה' שאין תכל' שבו כפי' נחבש עי' שפעי' וישערי' אותו לשכל' את הכשי' נחבש בקדיה עם' הכשי' אמ"י אפ"י שיש' בקדיה ס' שכל' אי' חלבו וכשר לה אל' אמילו חזק ונמל לקדיה' אחרת אפי' כבדאשונה' וי"א לי שאם נמל' ראשונה פחות משעתי' ומכתי' כגון מין בשאינו מינו שאין ממש האימור לא בעין ולא כמעורב אלא שנתכמל לגמרי כגון שיפת יין שנפלה' במים ונתכמלה לעולם אין לוקין עליו ואינו אמר' מראורייתא אלא מדרבנן' והיא דאמר רבה מין בשאינו מינו במעמא במעמו וממשו היא' וחדע דשעמי ולא ממשו לאמוראי בתראי לא פשיטא להו דהוו מראורייתא כדילוף ליה כברייתא מאיסורי' נזיר כ"פ' אלו עוברין דהא כ"פ' כל הבשר ספיקו מספקא לחו ואבי גופיה לא היה גמיר לה' אלא מבכ"ה שלא כסוגיא הפסחים' ומיחו נראה דהא לא ראי' הוא דילמא אבי' אחתי לאהבה' שמיעא ליה ברייתא דפרק אלו עוברין מ"מ לענין כחלב בישול אמרה תורה ולעולם רבא מעם כעיקר' ודרך בישול מ"ל וכברייתא דפרק אלו עוברין מ"מ לענין דאורייתא מ"ל וכברייתא דפרק אלו עוברין מ"מ לענין פסק הלכה אנו על מי נסמך באונסמוך על ר"ת' סורבינו יצחק ובעל ההלכות' והראב"ד ז"ל שריבם הם ואמרו להחמיר בשל תורה' והילך חתיכת נבלה וכיוצא בה שנפלה לקדיה של ירקות או בשר שנפל לקדיה של חלב או בחיפך וכן כף חולבת בת יומה שניער בה קדיה של בשר או בחיפך וקודם שהספיק לשער אם יש בו כדי לכמל מעמו נשפך או נאבד קצתו אמר מספק' דהל' ספיקא דאורייתא לחומרא אבל אם חתיכת נבלה נפלה לקדיה של בשר שחומה ויש בחתיכות של חתי כזי

לכמלה ברוב' ונאבד או נימל קצתו קודם שנפסקו' ביהוה שיעורו ה"ז מותר לדברי' כולם וכן בכל' פ"ג מע' דמין ומינו ל"ה במל ברוב דבר תורה' אלא שהתורה עליו מרבייהם להצריך בו ששים כאיסורי' תורה' ופסקו' דרבנן לקולא' ויראה לי' שאם נפל' לחזק' מין' ונאבד מינו חלכין בו להקל כל זמן שרבה היתה שותא' מעו עליו דהא לר"י קי"ל במין ומינו ושאינו מינו הוא' מינו כמי שאינו והשאר שאינו מינו רבה עליו' ופסקו' וה"ה והוא השעם כאן דאמרי' רואין שאנו מינו' שאינו והשאר רבה עליו ומבטלו' ומ"מ כשהיה תורה' ופסקו' בפנינו וא"א לעמוד על עיקר' אע"פ שהוא מאפור' דבריהם אמר והולכין בו לחמור' שחזר' כול' מה' ואפ"ה אמר בדבדיה משעין משום דמאי' דנפיק' לא ידעי'ן' ומסתברא לי' דכשאמר ספיקא דאורייתא לחומרא דבר תורה הוא דספיקא דאורייתא כותא' התורה' אבל ראיתי לרמב"ם ז"ל שכתב דספיקא דאורייתא לחומרא מדרבנן הוא שדחמירו' בספיקו' והב"א דאמר לדבריו מראמרי' בקדושים' פ' עשרה יוחסין אי' חזק' שחוק' אמר רבה דבר תורה שתוקי כשר מ"מ רוב' כשרין' ומיעוט פסולין ואי' דאולי אינה לגמה כל דפרישמו' פריש' מאי אמרת דילמא אולא אידי לגבייהו דהוה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי' והתורה אמרה לא יבא ממור בקהל ה' ממור ודאי הוא דלא יבא ממור ספק יבא' אלמא לא אמרה תורה אלא האמור' הוראין' הא ספק האימורין לא' ואין דבריו מתוק' ואי' דאדרבה לוק מינה דבעלמא ספיקא דאורייתא כותא' דאי לא אמאי איצטרך רבא לאהובי' בלישניה' בלישניה' לימא מאי מעמא דהוה ליה ספק ספיקא ומותר' דבר' תורה' דהשתא' הוה כאילו בלוהו ספיקו דאורייתא ומאי' ממור דנקיט' אלא ודאי ספק ממור דוקא קאמר אבל' שפיק' לא' ומעמא דממור משום דרבייה קרא' דהתורה' וכדאמרין לעיל' מינה ת"ד נר' נושא ממורת' הולך ממור דברי' ר' יוסי' ר' יהודה אומר גר' לא ישא ממורת' מ"מ דאי יוסי' חמשה קהלי' כתיב חד לכהניסוחד ללוים וחד לישא' וחד למשירי' ממור לשתוקי' וחד למשירי' שתוקי' בישור' קהל גרים לא איקרי קהל ורבי יהודה כהנים ולוי' מסת' קרא נפקי' אייתר ליה חד לקהל גרים' ואב"א תי' קהל' ניהו וממור כשתוקי' ושתוקי' כשוראל' מחד קהל נפקי' יבא ממור בקהל ה' בקהל ודאי הוא דלא יבא דאי' ספק' ספק יבא ממור ודאי לא יבא הא ספק יבא' ואב' אחי' נמי תרי קהלי' ניהו ומעמא דר' יהודה' מהבא קהל' חוקה אחת יהיה לכם ולגר הגר' אלמא מיתור' דהוה הוא דמיתו ליה בין לר' יוסי' בין לר' יהודה' הא בעמא ספיקו כודאי' וכן פריש' ז"ל וזה לשונו שכתב' שם ואב"א ד"ג תרי קהלי' ניהו כלומר להק' תרתי דרש' יתר קראי איצטרכו ראי' לא אייתר' קרא לא חד' דהשתא' ממור ודאי הוא דלא יבא' הא ספק יבא' אלא תורה' אמרין' בכל שאר ספיקי' אימור על חזק' אזהרת' ודאי לקיות' ועל הספק אזהרת' ספק לאיסורא' ע"כ לשונ' ז"ל ואולי סבר הרב ז"ל דגלי' קרא בממור ספיקו' מותר' ונפיק' מיניה לכל התורה כולה' ואינו מחזור דהא אמרי' בפ' הקדושים

צד שפתי כהן יורה דעה סימן סט"ז הלכות בשר בחלב טורי זהב

גבינה כמחבר לשם ושרי נהלי: (ב) מיהו יש ליטול ידיו (סעיף ד) (ו) מיהו על ידי גבינה ברי' או זה קמי אמה ביניהם. אף כיום לביע' דיומך נדבך מדין מגבינה עגמה כן שכתב שו"ת לחמון לחמון גבינה בסכין של בשר אצל גמה שכתב שאסור הסכימו הפוסקים כמו שכתוב במורה שכתב סט"ו דין ג': לחמון לחם כו' לא ליק' דק קיומ' הסכין כדמשמע בבית יוסף (כ"א) שמש המשיש בוי' כ"כ גס כשי' נטש פתק כ"ה גמה שכתב בשם ארמות מייס (אסור) מאלוה קי' סול' בשם רבינו (דף ק"ז ע"ג) ופאמ' לא דקדוקו

כלל דרשי' לא אוירי הנהם אלא שכתבסל (יא) (ו) בקדישה של בשר מותר לאכול אמרי' צד כ"ט ה' ולדין אי' לזה שרי לענין נטילה ידים הלאסונים גבינה (טס) ואין צו מנהג להממיר וכן נוהגין לאכול מחבר צמימן ל"ו (מ"ה) דדוקא לנטילה יהוה פשוט בש"ס ע"ס ע"ס בשר אחר ממשיל שיש צו גבינה או חלב (ב) וסח' מיהו ומוסבס מכל הפוסקים כמו יש לנטול ידיו (יב) צנייטס ואפילו לא יאכל דוחקא דסכין: (ז) אב"ב כבר שנתחברו גמור' מייס סימן קס"ג. בשר ממש רק ממשיל של בשר אחר ממשיל של גבינה נהגו ברי' נראה מווימו דלמי התנהגו אסור לחמון גבינה בסכין של בשר אפילו על ידי נטילה בקרקע כי כן הסמיכו על עגמה ליקח לגבינה סכין אחר דוקא אצל חלב מקום לחמון צו לחם לאכול גבינה

זוה שפיר יש לנו לחמון אמה שמתקנתו מחלה נלע"ל פשוטו: (א) מותר צאוכו'ו. צמימ' (קט"ו) מפכת העטס לפי שאין האכל מוס צמימ' ופירש רש"י (סס ד"ה זה מוס) על' אף ממדי הנהגה צמימ' ולא נאסף חלב מוטבע בבשר הוא ולא לכל חלב ומיהו למחלה צמי קריעה מדדנתן עכ"ל:

דן ו' להדיא ומתקיל פתק כ"ה סימן ט' ג' אופך לחמון צו פת לאכול עם גבינה אף עם נעמו דלא המירו נעילה אלא אם אידע צקיקה שמתכו בסכין של חלב בשר או אופכא שליוץ נעילה להכשירו מן האסור משא"כ כשהוא גוואי עכ"ל וקטא דהא קיימ' לן דלס' מתן למת בסכין של בשר שנתחבר עגמה כלמת שמתוך לחמון צו אפילו ענין לחולבו צומתם דלקתן סוף סימן ט' צ"ו ומ"ש מהרש"ל עלמו ע"ס סימן קי"א וכו"ש שאר דברים שאינם מריפס וסא ודלו דנעילה עדיף טפי ממקומה למט ועוד קשה שריי' בש"ס סוף ענינה וזה (עו) וכלל הפוסקים אופך להדיא דאפילו נשפין של גוי מותר לאכול ענין למחלה צ"ל נעילה ולקמן מ"ס קרי"ס (פ"ו) מותר להפילו לחמון צו דבר חריף טגי כשי' מיהו י"ל צוה דכיון דהסכין הוא על גוי שנתחבר בשר עם הן הענינה מוחשב להכשירו מן האסור וכל זה מיימא אצל כשר נהגו כל ישראל להיות להם על ישראל להיום להם על פני עממיס ומי"ס הכי עכ"ל אב"ט ובעמ' ה"ט מ"ס פ"ק כ"כ:

ב"ר חולק בשרה לייס ולא כמד בש"ס י"ס אומריס אלא קילק פתרו הכל יחד כדי לקל: (ב) בין ש' קטנה שלא הניקה. וכן בכל דיעי כהל מין חילוק מן של גדולה או של קטנה שלא הניקה כן כמותו הפוסקים א': (ג) בפני עצמו. מירוש' בלא בשר חלב פשוטא דנמיס ורקום ופאר דברים חשיב כהיגול ענינו וק"ל: (ד) משפירין אותו בששים. ואימ' בש"ס (טו) פ"א דהא קיימ' לן דלס' מתן לחמון צו אפילו ענין לחולבו צומתם דלקתן סוף סימן ט' צ"ו ומ"ש מהרש"ל עלמו ע"ס סימן קי"א וכו"ש שאר דברים שאינם מריפס וסא ודלו דנעילה עדיף טפי ממקומה למט ועוד קשה שריי' בש"ס סוף ענינה וזה (עו) וכלל הפוסקים אופך להדיא דאפילו נשפין של גוי מותר לאכול ענין למחלה צ"ל נעילה ולקמן מ"ס קרי"ס (פ"ו) מותר להפילו לחמון צו דבר חריף טגי כשי' מיהו י"ל צוה דכיון דהסכין הוא על גוי שנתחבר בשר עם הן הענינה מוחשב להכשירו מן האסור וכל זה מיימא אצל כשר נהגו כל ישראל להיות להם על פני עממיס ומי"ס הכי עכ"ל אב"ט ובעמ' ה"ט מ"ס פ"ק כ"כ:

דיני כהל וכו' ד' סעיפים: **סימן צ**

אסור לחתוך בסכין שחותכין בה בשר: הגה וכן להפין גמי אסור (ו) (בב) מיהו על ידי נעילה בקרקע קשה שרי (כ"י) בשם א"י וכל (ז) אצל כשר נהגו כל ישראל להיות להם על פני עממיס ולרשום אחר מהם שיטה לו היכר ונהגו לרשום של חלב ואין לשנות מנהג ישראל:

בשר שנתחבר בחלב שחוטא אסור מן החררה וכן לפיכך אם קרעו ומירק החלב שבו מותר לצלותו ולאכול וכן ואם קרעו שתי וערב וטחו בכוחל עד שלא נשארה בו לחלוית חלב ג מותר לבשרו עם הבשר וכן וכחל שלא קרעו (ב) וכן בין של קטנה שלא הניקה בין של גדולה אסור לבשרו וכן ואם עבר ובשרו (ג) בפני (א) עצמו (ולשון אס' ללא) (א) ד מותר לאכול וכן ואם בשלו עם בשר אחר (ד) משפירין אותו

ב"ר חולק בשרה לייס ולא כמד בש"ס י"ס אומריס אלא קילק פתרו הכל יחד כדי לקל: (ב) בין ש' קטנה שלא הניקה. וכן בכל דיעי כהל מין חילוק מן של גדולה או של קטנה שלא הניקה כן כמותו הפוסקים א': (ג) בפני עצמו. מירוש' בלא בשר חלב פשוטא דנמיס ורקום ופאר דברים חשיב כהיגול ענינו וק"ל: (ד) משפירין אותו בששים. ואימ' בש"ס (טו) פ"א דהא קיימ' לן דלס' מתן לחמון צו אפילו ענין לחולבו צומתם דלקתן סוף סימן ט' צ"ו ומ"ש מהרש"ל עלמו ע"ס סימן קי"א וכו"ש שאר דברים שאינם מריפס וסא ודלו דנעילה עדיף טפי ממקומה למט ועוד קשה שריי' בש"ס סוף ענינה וזה (עו) וכלל הפוסקים אופך להדיא דאפילו נשפין של גוי מותר לאכול ענין למחלה צ"ל נעילה ולקמן מ"ס קרי"ס (פ"ו) מותר להפילו לחמון צו דבר חריף טגי כשי' מיהו י"ל צוה דכיון דהסכין הוא על גוי שנתחבר בשר עם הן הענינה מוחשב להכשירו מן האסור וכל זה מיימא אצל כשר נהגו כל ישראל להיות להם על פני עממיס ומי"ס הכי עכ"ל אב"ט ובעמ' ה"ט מ"ס פ"ק כ"כ:

ב"ר חולק בשרה לייס ולא כמד בש"ס י"ס אומריס אלא קילק פתרו הכל יחד כדי לקל: (ב) בין ש' קטנה שלא הניקה. וכן בכל דיעי כהל מין חילוק מן של גדולה או של קטנה שלא הניקה כן כמותו הפוסקים א': (ג) בפני עצמו. מירוש' בלא בשר חלב פשוטא דנמיס ורקום ופאר דברים חשיב כהיגול ענינו וק"ל: (ד) משפירין אותו בששים. ואימ' בש"ס (טו) פ"א דהא קיימ' לן דלס' מתן לחמון צו אפילו ענין לחולבו צומתם דלקתן סוף סימן ט' צ"ו ומ"ש מהרש"ל עלמו ע"ס סימן קי"א וכו"ש שאר דברים שאינם מריפס וסא ודלו דנעילה עדיף טפי ממקומה למט ועוד קשה שריי' בש"ס סוף ענינה וזה (עו) וכלל הפוסקים אופך להדיא דאפילו נשפין של גוי מותר לאכול ענין למחלה צ"ל נעילה ולקמן מ"ס קרי"ס (פ"ו) מותר להפילו לחמון צו דבר חריף טגי כשי' מיהו י"ל צוה דכיון דהסכין הוא על גוי שנתחבר בשר עם הן הענינה מוחשב להכשירו מן האסור וכל זה מיימא אצל כשר נהגו כל ישראל להיות להם על פני עממיס ומי"ס הכי עכ"ל אב"ט ובעמ' ה"ט מ"ס פ"ק כ"כ:

שפתי כהן יורה דעה סימן צ הלכות בשך בחבל מורי הזה

ומוכס מכל הסוקים דענין ששים גוד כל החבל ב ולא (ב) עם הכהן כמו ששים בבחל כו' הרשב"א כתב צמרת משערינו צמחי דענק מנייה ג ללא ידעין כמה נפק והמתנד לא הכית הארוך (כ"ד ע"ה) שהרמב"ם (מלכ"א ע"ד הי"א) נקן כתבו מפני שהוא פשוט מעמנו וכבר כתב יצואל בזה צמחין כ"ע עטע לזו לפי שאיכות החבל מדרבנן ועשו ע היכר והקילו ע פעוף י"ח ג"ז בשך שנחשב ללא מליטה של"ך ששים גוד אומר וזו"ע שזמן הגיד ששים אע"פ שהוא מדרבניה האיל גיד וצד שער ולא סגי גוד דם צמחו וכן צמחה דוכתי א"ר הוא צבל מה (ו) בששים ד וכחל מן המנין כיצד אם בשומנו דמה הרשב"א עטע זה דהא שכתב שמערינו אומר בששים היה החבל (ב) עם הכחל כמו ששים בבחל כמה איכותין מדרבניה לדיכיס שמתמע שמערינו החבל עלמו (ח) הכחל אסור ו ההשאר מותר ואם היה עצמו שער והוא העטע משום דבוא יוחן הכחל אסור ו המנין אסור (ג) וכן ב"ן האוב שו וצא"ך דצ"ו הוא עלמו צמפר משמרת הכית (טס עו: ד"ה שד"ה) על מה שקטעה

באר הגוף צ אע"פ שהכל עלמו למור מנעוף להכלים עטע משא"כ בשאר איכותין טעמי שפאל מומי אל כולו פני עמנו הכי התנד נפס יז אומרי פ"ט מהמ"א וכו' ה"ו: ו ממנה דבר נאמן בניה לרב מצטלי ש:

כך ובין כך אם נפל לקדירה אחרת אסור אותה (ד) ומשערינו כו

ג"עין מהרש"א ב ולא משערינו במאי דנפיק מנייה דלא. והי ספק מחמת חסרון ידיעה ועיין בזה ט"ו סימן צ"ו סק"ז: ג דלא ידעין אמה נעשה לגבי קדינה הטעה כחמיש נעילה לפי שמוטעין שמה (נחשב"ל) ולא נצטנן חלבו צמחין ע"כ"ל הרי אסור דדענן אלא גם אם היה איכות לאורייתא מנעוף בשך החבל עם שער הכשר כיון שאין על הכשר עמנו שם איכות רק שמתחבר עו איכות וכתב כדי לצטנו אולי ליה החתיר. וה"ר"ן (לה ד"ה פל בששים) כתב ג"כ כמו רשב"א וצמרת חטאת כלל ג' עיין ש"ך סימן צ"ח ס"ק ט' ועיין שם סק"ז ועיין שם סק"י: ד וכתב מן המנין. להרמב"ם גם בשאר דרבנן האיסור מן המנין ועיין ש"ך סימן צ"ח ס"ק ט"ו:

עליו ספק דקן הכית שהי החבל נעשה נעילה הוא דכחל זה לא נעשה מעולם בחור קדינה ו חמיה לאיכותא שהי נחשב החלב בששים בחור מה שנקדינה ובשר החבל עלמו ובגופל בחור הקדינה עינין היה צלפטר לקומתו ממש בקדינה שהי נחבול אפילו נקדינה על שער אלא שם נפל לקדינה אמרנו חסר ואסור לפי שלא נודע צדיקו שנפטר על חלבו בקדינה הראשונה והי נעשה לגבי קדינה הטעה כחמיש נעילה לפי שמוטעין שמה (נחשב"ל) ולא נצטנן חלבו צמחין ע"כ"ל הרי אסור דדענן אלא גם אם היה איכות לאורייתא מנעוף בשך החבל עם שער הכשר כיון שאין על הכשר עמנו שם איכות רק שמתחבר עו איכות וכתב כדי לצטנו אולי ליה החתיר. וה"ר"ן (לה ד"ה פל בששים) כתב ג"כ כמו רשב"א וצמרת חטאת כלל ג' עיין ש"ך סימן צ"ח ס"ק ט' ועיין שם סק"ז ועיין שם סק"י: ד וכתב מן המנין. להרמב"ם גם בשאר דרבנן האיסור מן המנין ועיין ש"ך סימן צ"ח ס"ק ט"ו:

במאי דנפיק מנייה דלא. והי ספק מחמת חסרון ידיעה ועיין בזה ט"ו סימן צ"ו סק"ז: ג דלא ידעין אמה נעשה לגבי קדינה הטעה כחמיש נעילה לפי שמוטעין שמה (נחשב"ל) ולא נצטנן חלבו צמחין ע"כ"ל הרי אסור דדענן אלא גם אם היה איכות לאורייתא מנעוף בשך החבל עם שער הכשר כיון שאין על הכשר עמנו שם איכות רק שמתחבר עו איכות וכתב כדי לצטנו אולי ליה החתיר. וה"ר"ן (לה ד"ה פל בששים) כתב ג"כ כמו רשב"א וצמרת חטאת כלל ג' עיין ש"ך סימן צ"ח ס"ק ט' ועיין שם סק"ז ועיין שם סק"י: ד וכתב מן המנין. להרמב"ם גם בשאר דרבנן האיסור מן המנין ועיין ש"ך סימן צ"ח ס"ק ט"ו:

עליו ספק דקן הכית שהי החבל נעשה נעילה הוא דכחל זה לא נעשה מעולם בחור קדינה ו חמיה לאיכותא שהי נחשב החלב בששים בחור מה שנקדינה ובשר החבל עלמו ובגופל בחור הקדינה עינין היה צלפטר לקומתו ממש בקדינה שהי נחבול אפילו נקדינה על שער אלא שם נפל לקדינה אמרנו חסר ואסור לפי שלא נודע צדיקו שנפטר על חלבו בקדינה הראשונה והי נעשה לגבי קדינה הטעה כחמיש נעילה לפי שמוטעין שמה (נחשב"ל) ולא נצטנן חלבו צמחין ע"כ"ל הרי אסור דדענן אלא גם אם היה איכות לאורייתא מנעוף בשך החבל עם שער הכשר כיון שאין על הכשר עמנו שם איכות רק שמתחבר עו איכות וכתב כדי לצטנו אולי ליה החתיר. וה"ר"ן (לה ד"ה פל בששים) כתב ג"כ כמו רשב"א וצמרת חטאת כלל ג' עיין ש"ך סימן צ"ח ס"ק ט' ועיין שם סק"ז ועיין שם סק"י: ד וכתב מן המנין. להרמב"ם גם בשאר דרבנן האיסור מן המנין ועיין ש"ך סימן צ"ח ס"ק ט"ו:

צ (א) ואפשר שהר"א"ש והטור פירא לה"ב באו כמו פעם הרמב"ם כו'. עיין בפרי מגדים שהקטנה דאם כן הקשי להרא"ש וטור אמאי לא אמרינן גם בבשר שמתכשר בלא מליחה שמתכשר לבשל כמו בכלל הוא גם שם הוא איסור דרבנן אחר שנחבשל (כמו שנקמה הטו"ן לדברי הח"ח) ועיין לדברי לבונה שמתין את זה הוא דסבירא ליה לרמב"ם דם ששבשו עובר עליו מדאורייתא כמו שכתב הש"ך לעיל סימן פ"ו ס"ק ט"ז ואתי שפיר דרמ"ז הקשה על התרת השאת והוא פירש להרשב"א הר"ן ולא דמי לזם שהוא מדאורייתא הוא הם סבירא ליה דם ששבשו הרבנן ואם כן מה שגא אדם אלא רדאי רהם סבירא ליה אף אם היה איסור מדאורייתא מנעוף כיון שאין על חביון שם איסור הוא הדיו בדם הר"א"ש והר"ן דסבירא ליה דם רדאי מצטרף ע"י סבירא ליה כטעם הרשב"א דר"ק גבי כחל הקילו דהוא מדרבנן ובדם סבירא ליה דהוא מדאורייתא וק"ל:

צ (ט) והו תהודוין דברי התורת חטאת כו'. גם אי נכפרי הקטני על חמורת חטאת אלא בזה כחמיה דיש לומר דה"ק דלם הוא כשנפטר קודם הישול אסור מדאורייתא והלכך דלף כשפילו חמיהו משא"כ כחל דלף כשנפטר הוא מדרבנן והכתי גוואל כמה חוספות והלכ"ז שפדק כל הכשר ג"כ הא דלמרינן חלב שמוטע דרבנן דם לאורייתא ע"כ:

צ (ט) ואפשר שהר"א"ש והטור פירא ליה. זה ממה דענין יקשה הא דם גם כן דרבנן והיה כפי ג"ע"ו ודמו שהקשה הטו"ן נעמנו על חמורת חטאת: (ג) ששבע אפילו אם נפגה תהייה כפחות משישים וכו' צ"צ"ה גם הכח"ל. כן הטעם דעת המחבר דלמרינן דרבנן לא אמרינן חמיה נעשה נעילה משום הכי גם כשנפלה לקדינה אמרנו החבל מן המנין ולה"ה ג' עיין ש"ך סימן פ"ו ס"ק ט"ז ואתי שפיר דרמ"ז הקשה על התרת השאת והוא פירש להרשב"א הר"ן ולא דמי לזם שהוא מדאורייתא הוא הם סבירא ליה דם ששבשו הרבנן ואם כן מה שגא אדם אלא רדאי רהם סבירא ליה אף אם היה איסור מדאורייתא מנעוף כיון שאין על חביון שם איסור הוא הדיו בדם הר"א"ש והר"ן דסבירא ליה דם רדאי מצטרף ע"י סבירא ליה כטעם הרשב"א דר"ק גבי כחל הקילו דהוא מדרבנן ובדם סבירא ליה דהוא מדאורייתא וק"ל:

צ (ט) ואפשר שהר"א"ש והטור פירא ליה. זה ממה דענין יקשה הא דם גם כן דרבנן והיה כפי ג"ע"ו ודמו שהקשה הטו"ן נעמנו על חמורת חטאת: (ג) ששבע אפילו אם נפגה תהייה כפחות משישים וכו' צ"צ"ה גם הכח"ל. כן הטעם דעת המחבר דלמרינן דרבנן לא אמרינן חמיה נעשה נעילה משום הכי גם כשנפלה לקדינה אמרנו החבל מן המנין ולה"ה ג' עיין ש"ך סימן פ"ו ס"ק ט"ז ואתי שפיר דרמ"ז הקשה על התרת השאת והוא פירש להרשב"א הר"ן ולא דמי לזם שהוא מדאורייתא הוא הם סבירא ליה דם ששבשו הרבנן ואם כן מה שגא אדם אלא רדאי רהם סבירא ליה אף אם היה איסור מדאורייתא מנעוף כיון שאין על חביון שם איסור הוא הדיו בדם הר"א"ש והר"ן דסבירא ליה דם רדאי מצטרף ע"י סבירא ליה כטעם הרשב"א דר"ק גבי כחל הקילו דהוא מדרבנן ובדם סבירא ליה דהוא מדאורייתא וק"ל:

צ (ט) ואפשר שהר"א"ש והטור פירא ליה. זה ממה דענין יקשה הא דם גם כן דרבנן והיה כפי ג"ע"ו ודמו שהקשה הטו"ן נעמנו על חמורת חטאת: (ג) ששבע אפילו אם נפגה תהייה כפחות משישים וכו' צ"צ"ה גם הכח"ל. כן הטעם דעת המחבר דלמרינן דרבנן לא אמרינן חמיה נעשה נעילה משום הכי גם כשנפלה לקדינה אמרנו החבל מן המנין ולה"ה ג' עיין ש"ך סימן פ"ו ס"ק ט"ז ואתי שפיר דרמ"ז הקשה על התרת השאת והוא פירש להרשב"א הר"ן ולא דמי לזם שהוא מדאורייתא הוא הם סבירא ליה דם ששבשו הרבנן ואם כן מה שגא אדם אלא רדאי רהם סבירא ליה אף אם היה איסור מדאורייתא מנעוף כיון שאין על חביון שם איסור הוא הדיו בדם הר"א"ש והר"ן דסבירא ליה דם רדאי מצטרף ע"י סבירא ליה כטעם הרשב"א דר"ק גבי כחל הקילו דהוא מדרבנן ובדם סבירא ליה דהוא מדאורייתא וק"ל:

צ (ט) ואפשר שהר"א"ש והטור פירא ליה. זה ממה דענין יקשה הא דם גם כן דרבנן והיה כפי ג"ע"ו ודמו שהקשה הטו"ן נעמנו על חמורת חטאת: (ג) ששבע אפילו אם נפגה תהייה כפחות משישים וכו' צ"צ"ה גם הכח"ל. כן הטעם דעת המחבר דלמרינן דרבנן לא אמרינן חמיה נעשה נעילה משום הכי גם כשנפלה לקדינה אמרנו החבל מן המנין ולה"ה ג' עיין ש"ך סימן פ"ו ס"ק ט"ז ואתי שפיר דרמ"ז הקשה על התרת השאת והוא פירש להרשב"א הר"ן ולא דמי לזם שהוא מדאורייתא הוא הם סבירא ליה דם ששבשו הרבנן ואם כן מה שגא אדם אלא רדאי רהם סבירא ליה אף אם היה איסור מדאורייתא מנעוף כיון שאין על חביון שם איסור הוא הדיו בדם הר"א"ש והר"ן דסבירא ליה דם רדאי מצטרף ע"י סבירא ליה כטעם הרשב"א דר"ק גבי כחל הקילו דהוא מדרבנן ובדם סבירא ליה דהוא מדאורייתא וק"ל:

צ (ט) ואפשר שהר"א"ש והטור פירא ליה. זה ממה דענין יקשה הא דם גם כן דרבנן והיה כפי ג"ע"ו ודמו שהקשה הטו"ן נעמנו על חמורת חטאת: (ג) ששבע אפילו אם נפגה תהייה כפחות משישים וכו' צ"צ"ה גם הכח"ל. כן הטעם דעת המחבר דלמרינן דרבנן לא אמרינן חמיה נעשה נעילה משום הכי גם כשנפלה לקדינה אמרנו החבל מן המנין ולה"ה ג' עיין ש"ך סימן פ"ו ס"ק ט"ז ואתי שפיר דרמ"ז הקשה על התרת השאת והוא פירש להרשב"א הר"ן ולא דמי לזם שהוא מדאורייתא הוא הם סבירא ליה דם ששבשו הרבנן ואם כן מה שגא אדם אלא רדאי רהם סבירא ליה אף אם היה איסור מדאורייתא מנעוף כיון שאין על חביון שם איסור הוא הדיו בדם הר"א"ש והר"ן דסבירא ליה דם רדאי מצטרף ע"י סבירא ליה כטעם הרשב"א דר"ק גבי כחל הקילו דהוא מדרבנן ובדם סבירא ליה דהוא מדאורייתא וק"ל:

צד שפתי כחן יורה דעה סימן צ הלכות בשר בחלב טורי הזה

באר הגדה (ה) ויש אומרים דאם נפל תחלה לקדירה כו' כלומר (א) אפילו נבשר בחלב מדינתו מחיבה ענמה נעמה נעלה ח' הרמב"ם שם מהל' לקדירה על בשר שאין זה ששים אפילו עם החלב דהיינו שפסל וכן כבש כ"ג בשמו בסיומן ל"ט (קמ"ג) כ"ה כח הרמב"ם בספ"ו דלמדי ליה רבנן לרד אפי' למחות ממחשבים ומשעה שאלו החלב היואל ממנה לא נמנעל א"כ מסלכות מחלכות אסורות (כ"ה ס"ו) כ"ה כ"ה שפסל לקדירה אטו דיקולא דיתחל עלג דאסורא לא עלג וכו' שם דלמנעל לא נאסר בחלב אלא מפני מרחים היינו אף בקדירה שנית מנעורף החלב לשמים ולא גרע מפני שאלמר דהא קדירה האלוואה מנעורף החלב לשמים אפי"ע שהוא עלמו אסור וטעמא וכן הוא בר"מ:

ע טור בשם מ"ק ומ"ט הטור לדעם רש"י וכו' ח' התוספות והר"ם והתוספות בשם רש"י: וכן הוא בר"מ:

ה ספ"ק אפי"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

אפ"ו ב"ה אפ"ו באיסור דרבנן. עיי' בגליון סימן צ"ג בהגה"ה ספ"ו ו':

חויף לקריה מותר רכמו והלב שיע ככפנים שיע נמי מבחין ומורי רבינו אי' דברפק ביצד צולין דחויא בעלמא קאמר דבעי לאוכוחי כבולעו כן פולטו מקרעו לאחר בשולו ומותר. והרי רמא דווקא לב מותר משום דשיע ולא בלע אבל במסקנא רמסיא כבולעו כן פולטו לא נימא ור' דלב שיע ואם כן דווקא אם לב נצלה עם דמו קורעו. אחר כך ומותר דמה שבלע פלג ונפל לארץ אבל נחבשל הלב בקריה דאין מועיל מה שפלט דנשאר הדים בקריה צריך לו מ' מן דם הלב ואם אין מ' של דם אף הלב עצמו אסור :

(מלין ק"ט) **הקבלה** קורעו ומוציא חלבו לא קרעו אינו עובר עליו אחר רב אינו עובר עליו עובר עליו אסור רב רש"י מפ' כולה שמערתא לצלי ולהבי לא בעי קריעה דמה שנפלט נופל לארץ ומה שלא פירש מותר. הרלב שחיה סודרבו והיא שפירש אסורו והיא שלא פירש התירוה אבל לקריה אסור אפי' קרעו לבסוף דנפלט חתוה ונבלע ואסור הכחל ופריך ליה והא דתנן אינו עובר עליו הא איסורא איכא ומהא אנב' דמיא כמי' מ' מן הלב עליו הא איסורא איכא הניא נמי הכי נבי כחל נימא טסיע ליה הבחל קורעו ומוציא את חלבו לא קרעו אינו עובר עליו חלב קרעו ומוציא את דמו לא קרעו קורעו לאחר בשולו הא כחל לא בעי קריעה סדלא כיל ליה בהדי לב' והא רינא לישנא דאינו. עובר עליו דמשמע הוא איסורא איכא אנב' מונחין תנא דבי כבדייתא וצ"ל לצלי מיירי ואם כן אינו עובר עליו דמשמע תא איסורא איכא הונו אפילו על ידי קריעה אפאי בלב סני בקריעה לאחר בישולו אלא לצלי ובישולו דלב היינו צלייתו כמו ויבשלו אף הפסח דדברי הימים ומושני ודאי לצלי מיירי ואם לא קרעו קודם בשולו ואכלו אינו עובר עליו. אבל איסורא איכא והא דלא כיליה והני בהדי לב' משום דלב סני ליה בקריעה דכבולעו כן פולטו לדם אבל כחל לא מן בקריעה דנבי הלב לא שייך למסור הכי או משום בלב שיע איכא דאסרי אסור רב אינו עובר עליו ואסור אפילו בקריעה לאחר צליה כלל הניא בלישנא קמא דרב כחל שבשולו בחלבו מותר והוינו דצלא וקמא' מותר. (סג) ביצד קורעו שרי וערב ופחו כבולת א"ל רבי אליעזר לשמעיה קרע לי ואנא איכול הא קמ"ל קריעה כל דוד דלא בעינן שרי וערב אלא לקריה אמרה ליה יתא לרב נחמן בעינא ומכיל בשרא בחלבא אמר רב נחמן וזוקו לה כחלי פי' כחל נוח וחלב כמו (ל"ג) הני ארמאי וזוקי רע"ל. הישאה קרעו בלא קריעה ואפי' לכתחלה ופריך והא הגן הבחל קרעו ומשע קריעה אם כן אינו עובר עליו היי פירושא אבל איסור' איכא והא הגן כחל שבישולו דיעבד אין לכתחלה לא ומשע ה"ה ראף לכתחלה שרי ואנב' רהנא קיבה שפלה. הנא כחל שבשולו ובסך רש"י הלכות' כחל למדנו לצלי קורעו שתי כוונתה

כוונתה ולא כרב בלמן דאמר וזוקו לה כחלי דאף לכתחלה מותר לצלי. כחל קריעה כלל ולקריה אם קרע שתי תרב ופחו כבולת מותר אף לכתחלה בלא בשר עמו וכן לעשות מוליית' שקורין פשטי"א ואם לא קרעו שתי וערב אף דיעבד אסור שהלב הנפלט חוץ ונבלע וכן שפירש אקרו הלב סודרבו וכי נבלע אינו בשר הבחל ואם יש מ' במים עם הבחל שיתבטל עם הדלב הנפלט או מותר ועם בשר אסור לכתחלה שתי קרעו שתי וערב ולפי' רבינו יעקב מ"ב כי קרעו שתי וערב מותר לכתחלה אף עם בשר. אף לקריה ואם לא קרעו דק קצת הוי מותר בדיעבד כלישנא קמא דרב אבל לצלי מותר לכתחלה אפילו בלא הייעה כלל כדאמר רב נחמן וזוקו לה כחלי ורב נמי לא פליג עליה דהא ה"ן לקריה בלא בשר או במלייתא מותר לכתחלה מלא קריעה כלל דהלב הנפלט אף על פי שתורו נבלע אין בכך בלום כיון שלא נשתנה מעמו סגמו. שהיה מוכח בשר אחר. והכחל שנצלה או כחל שנחבשל מותר לחתוהו לכתחלה בסבין. שזוחכין בו בשר הדיבא פעמים או מותר לחתו לכתחלה הבחל כשנשא צלי ורבה בקעה שהיה בה בשר שרירי (ס"ט) פסקה הלכתא בין כחלא בין כבדא עולוי בשר' לכתחלה אסור לה בדיעבד שרי והתם בשפיר. לצלי. לכתחלה אסור לה ורתיים והא דאמר הדים לכתחלה לפי שזוחלב נופף קודם שנצלה וגם בלא קריעה אבל לארץ שקרעו מותר. לכתחלה: (ס"ט) אפי' ליה אפי' לרב ספרא. כי פלקת להתם בעי מנייה כבדא מה אהון ביה פי' רש"י מ"ב מתי לבשלו בקריה לאחר שהיא נמלת דכיון דכולו דם לעולם פלג וחתו ונבלע. אבל לצלי מה שפולט נופל לארץ ומה שאין פולט מותר כל כמה דלא פירש ואין נראה לרביט יעקב מ"ב דכיון שנמלת ושהיה שיעור מליה יצא כל הדים עשיתו לצאת כמו אלו נצלה ומעשים נמי יום שרגילותו לאחר שנצלה הכבד שמשגגין אותו במחבת או נוהגים תוך קריה והוא הדין שהיא מותר לקריה על ידי מליה דכח"ל פי' שיעור שהיה מליה בשיעור צליה משמע דהויה מעטא דאו יצא כל הדים מסנו כאלו. נצלה ועוד. דמליה כרותח לצלי. ועוד דארמין (כ"ג) פרק הקובץ רבה שעטא דמעמיה קרא דם סמליה רב לא דאמר רב יהודה דם שבשלו או נפקא ליה מרודה דם דאמר רב יהודה דם שבשלו אינו שמתחו אינו עובר עליו אלא מליה של קרשים היינו כבשולו יאסור. במסקנא הדים אסור רב וכן לקריה שצריך להיות מליחת של בשר שלנו לקריה כמו של קרשים ופירש רבינו יעקב מ"ב דמבעיא ליה בלא מליה דכיון דכחל כולו דם שפיר הוא דמו מותר אפילו אותו שנפלט כדארמין לעיל אסור לן דמא שרא לן כבדא וצריך לפרש שמערתא בין לפירוש רש"י בין לפי' דבעי יעקב. דמבעיא לן לענין לאסור בשר וקריעה

24

שנתבשל עמו אבל כבר עצמו פשיטא ליה לאביי דרב ספרא דאין נאמר לקריה דתרווייהו ירעו מתניתין דמסמך תרומה כדמוכח בסמוך דהגן הכבד אינה נאסרה מפני שהיא פולטת ואינה בולעת דלעולם שרוד לפלוגת הב דמו ואינו בולע. ורב ספרא היה סבור שאביי לא היה שואל אלא לאסור הכבד עצמו מאחר שנשלח הרפה נהריך ונולע דמו שנפלט דרבי יוחנן בן ברוקא אפי' במסך שלוקה אסרת. ונאסרת אבל באינו שלוק וק בשול ביעונו או פשיטא שכבד עצמו אין אסור כדתנן (פי' מ"ט) בתרומות דתרווייהו בני ליה כדמוכח במסך כי פליק אשכחיה לרבי זריקא א"ל שלקי ליה לרבי אפי' ואלו כי הדר לנבי אביי אסור ליה לא. מיבעיא לי למסר נפשיה ואפילו בשלוקה אלא למסר הנהיה בשר שעם הכבד אסור ליה רב ספרא מאי שנא מה דתנן הכבד אינה נאסרת וס"ל דאפילו בשלוקה מתי דאן תנן נמי הכבד אסורה א"ל וילמא בכבדא דאוסתא של טריפה או נבלה ומשום שמנונית. כי הדר מלק אסרו ליה קריבו לקמן קניא בקופיא פי' עם הלב וריאה וכן ואוכלין. לפירוש רבינו יעקב קשה דילמא הכבד נמלח כמו הלב וריאה ושפא הא הווי וירעם שלא נמלח דאי נמלח מה חרש אסור רב. אפי' דילמא פ' קנה תוץ לקריה ומה אי נמי חלפי ליה מעיקרא: (נח) **השתא** לפי' רש"י אם בשל כבד בקריה לאד. שנמלח ושחה כדו מליה. והורח בפ' הכבד מותר ואם יש בשר עמו הבשר אסור לפי שלעולם הבשר פולט מחמת רוב דמו ואינו בולע לפי ששרוד לפלוגת אבל נבלע בבשר. ומהא מעטא אפילו לבשלו לברו אינו מוב דאף על פי כן שהכבד אינו בולע מכל מקום אסור הכלי שבולע הדים הנפלט. ולפירוש רבינו יעקב אפילו לא נמלח כן הוא הדין אבל לאחר שנמלח מותר לבשלו בקריה ואפי' דם בשר שפסק. סלפלום לאחר שהיית שיעור. מליה. ולאחר שנצלה מותר למנוגו במחבת ולהתנו בקריה דאינו פולט. עוד אחר שנצלה באש. ואם רוצה לצלותו נגד דהגלים צריך לקרעו שתי וערב או לנקבו בעסק בהרבה מקומות. וכן איתא בה"ג האי מאן דמשי כבדא בישולמא צריך לחתוכיה מ"ט דאילו דמא ונגמם במספוגא והיא דלא התכיה ליקרע' לאחר בישול' ומותר ויצא. דם הבגוס. במספוגות. אבל משום דם המספוגות הנבלע בבשר הכבד אין לחוש בכך דכבולע כן פולטו כדאיתא ריש ביצד צולין. ורבה כי רב דהוא דאמר נבי כבדא צריך קריעה שתי וערב והכי להתה. והני מילי כבדא אבל מתחלה שמונא בעלמא מתי תומא במחלה נמו או איכא מספוגות ליה פס. ואי ליכא למה לי טעמא דשומנא בעלמא דהא מי לקריה מה לי תהכיה לתות או לעיל הלא לעולם פולט. ולפירוש רבינו יעקב אתי שפיר דאם נמלח וקריעה

אחד בן (ע"ש במדור) אחר שקבלה אותה התיבה פעם מן ההלב ונאכרה לפי שהיתה כולה ביושב כדמרישית או כמה (שירוש כמה הרוטב את החתיכה) צריך ששים מהחתיכה (מירש מכל החתיכה) משום דאמרינן דחתיכה עצמה נעשית נבלה ואם יש ששים מן החתיכה השאר מותר אבל אותה חתיכה לעולם אסירה יטפת חלב שנמלה על דופן של כלי מספק לן בפרק דם (דף צ"ו) ההטאת או מפעפע בכל הכלי או לא הלכך כשנמלה כנגד הרוטב ויש ברוטב ס' מן המיטה מותר מה נמשך או מפעפע בכל הכלי הרי נתבטלה ואם אינו מפעפע אם כן לא יאסר אבל אם נמלה נגד הדיקן שמא מפעפע בדופן הקדרה עד סמוך לרוטב, כל כך שאין ששים מן המטה ונעשה איתו מקצת מן הכלי נכלי וכשיערה הרוטב מן הכלי ילך הרוטב על אותו מקצת כלי ויאסרנו לפיכך אם מיד הניחה להצטנן שלא הנביה הרוטב נכלל מעת שנמלה עד שיוצטנן לגמרי מותר או בעוד שהוא רותח יקוב שולי הכלי מחמת כדי שיצא הרוטב דרך איתו נקב ולא ילך דרך אותו מקצת הכלי שהוא אסור (ב' וד"ר אמרי' עיין בתוספות פרק גיד הנשה דף ק') היה רוצה לומר דאין חתיכה עצמה נעשית נבלה אלא בבשר והלב ואין שיטת ההלכה מוכחת כן פרש"י (הילין

חתיכה מנחת על גבי חתיכה אחרת שמקצתה הוץ לרוטב והשאר הוא איתה חתיכה העליונה שנמלה מיטת חלב עליה כולה הוץ לרוטב להכי אמרינן דאין הרוטב ושאר החתיכות מטייעין לבטל המטה אבל אם היתה איתה חתיכה שנמלה מיטת חלב עליה מקצתה בתוך הרוטב או היה רותב ושאר החתיכות מטייעות לבטל המטה ולהחריב גם איתה החתיכה אפי' מה שיש ממנה הוץ לרוטב (שע' אומר גם כזה כל החתיכה) וכן משמע בפנים וכו' תימא הוא נוסח מעמא מאי האך יועיל הרוטב לאותו מקצת שהוץ לרוטב יש לומר דמעמא רבא איכא שהרי אף על גב דקיימא לן דאסורה הנבלע בחתיכת היתר אין מתמשש מחתיכה לחתיכה בלא על זה רותב כדמוכח בההיא דמטה חלב וכו' כדפי' רבינו בתוך מכל מקום באותה חתיכה עצמה מתמשש כבולת אפילו בלא רותב כדמשמע בההיא דמיטת חלב הילכך כשמקצת החתיכה בתוך הרוטב ונמלה מיטה על אורה מקצת שהוץ לרוטב איתה מיטה מתמשש גם ככל הרוטב ובכל החתיכות שבסדרה שהוץ אף על גב דנמלה באיתה מקצת שהוץ לרוטב מכל מקום היא מתמשש בכל איתה חתיכה כדפי' וכו' שמתמשש גם באורה מקצת שבתוך הרוטב הרי הוורת ומהמשמת בכל הקדרה על דף הרוטב עכ"ל (י' ומיהו בכופו יש לחתור ע"י נקיבת הקדרה בהא או אפשר שלא ינועו הכלי מעט ינוע הרוטב באותו מקצת כלי שנאמר ולכן מיב דהמתין שלא ינוע בכלי עד שיוצטנן והעולם נהנו לאסור כשנמל בדופן שלא כנגד הרוטב ודוקא בשופט שלא לצד האש אבל לצד האש נהנו לחתור לפי שהאור שורפו ומיכש מיה (ש"ע ואו הקדרה ממ' שו"ר) ובכ"ד שיקנח מיד ודוקא במיטה בעלמא כגון דבר מועט אבל אם נמל רוב חלב אין להתי' אפי' כנגד האור אלא אם כן נמל כנגד הרוטב וע"כ (ש"ע ואו הקדרה אסורה אף אם יש ס' בתכשיל נגד המיטה ויערה התכשיל מיד ממנה בצד אחי' שלא בצד המיטה ואם נשלו בקדרה פעם אחרת דינו כמו בפעם הראשון) ומרו דרכי יחיאל היה אומר בשם רבי'א שהיה מתיר גם שלא כנגד הרוטב ושלא

דף ק"ט ר"ט וממנו שם טור י"ד סימן צ' ורמב"ם שם פס"ו לקדרה י' בין עם בשר בין בלי בשר בעינן קריעה שתי וערב וטוח' בכותל' ולצלי החכה שתי וערב, וערב נהמן בלא חתיכה ולר"ת לצלי או לקדרה בלא בשר החכה שתי וערב ולקדרה עם בשר החכה שתי וערב וטוחה בכותל' י'

דיני ביטול (גיד הנשה דף צ"ו כל הסוגיא בגמרא ותוספות) בשר בחלב ב' כשתוחבין כף חולבת בקדרה של בשר או להסך משערין בכל מה שנחב בקדרה של בשר ולא ידעי כמה דנסיק מיניה אבל מה שלא נכנס ברוטב אין

לא ידעו רמב"ם

כנגד האש על דף ס' בשעת הדחק כגון בערני שבתה עכ"ל (הנה"ח י' והנה נהנו העולם שלא לבשל הכהל עם הבשר כלל אפי' ע"י קריעת שתי וערב וטוח' בכותל וצריך עיון על המנהג דלכאורה מותר הוא לכל המיורשי' ע"י קריעה וטוחה ומיהו במדומה ששמעתי ממורי רבי יחיאל שיש לסמוך מנהג העור' לפרשי' שם' דלקדרה שהזכיר החלמוד נבי כהל בקריעת שתי וערב וטוחה בכותל היינו לקדרה בלא בשר והלכך לפי זה לא מצוינו שום היתר עם בשר בשום ענין וגם היה אומר כהאי מעמא נהנו שלא לבשלו בקדרה כלל אפילו בלא בשר לפי שסופו לבשל בשר בקדרה והו"ו כמו כהל עם בשר והיה אומר כי בשכנר היו נוהגים להיות להם סדרה מיוחדת לכהל לנדה ומיהו אין לסמוך עכשיו ע"י שאין רגילין בכהל כ"כ ענה הילכך איכא למהש דילמא אחי' למשעי לבשל אחי' בשר באות' קדרי ומיהו משם החי' לחתכו בסכין של בשר אפי' בשחכה רותח כיון שקדעו שתי וערב וטוח' בכותל' והוחבין לכתחלה באותו סכין בשר אחר' כן וצריך עיון מאי שנא מקדרה בלא בשר שהחמירו שלא לבשל בשר אחריו ושמא מה שהחמירו בקדרה אין זה משום בשר דאחרי' כן אלא נידה דילמא אחי' לבשל בשר עם הכהל ביהר' וזה לא שייך נבי סכין וצריך עיון עכ"ל (י' בפנים פירש כי לפי ר"ת כפי קריעה שתי וערב לקדרה בלא בשר או לצלי לכאורה משמע דר"ל קריעה במור' דלא מני' מאותה קריעה שקורעין אהם לשנים כשהולכים הרביעים' של צד האליה לשנים ומיהו לפי' לשון התוספות משמע דמני' בהכי שפיר לרבינו הם דהא דכפי קריעה מועטת נבי קדרה בלא בשר ולגבי צלי היינו להוציא את החלב שהוא כגוס בתוך הכהל שיש לו מעט חלב נמור לפי זה היה נראה דהוי' מני' באותה קריעה שקורעין הכהל לשנים כשהולקין הרביעים של צד האליה לשנים דבההיא קריעה יוצא החלב שהוא בעין בין ב' דסנות הכהל אף על פי שלא קרעו אחרי' כן כלל לא שתי ולא ערב וכן נראה דנתיב' לא הזכיר לא שתי ולא ערב כי אם קריעה מועטת ושמא דיעבד יש לסמוך על זה אבל לכתחלה כגון לעשות כמו שפירש רבינו בפנים (ש"ע וגם מיהו בכותל לכתחלה לצלי) (ב' מעשה בא לפני מורי מקדרי' חדש שנשברו בה' מים ותחב לחיכה כף חולבת בת' יומא ולא היה במים כ"ד' לבטל ואחר' מים בשלו בה' מים פעם אחרת ותחבו לחיכה כף שנשתמשה לבשר' כמו כן בת' יומא וכמו כן לא היה במים כדי לבטל והורה שנבלע מפנס בשר בחלב והקדרה אסורה להשתמש בה בשר או חלב אבל לבשל בה' דנים מותר ומיהו נראה כיון שהקדרי' חדשה מתחילה לא

25

